

Han Er Den Selvsamme I Dag

Af John Alex. Dowis, (Elias Genopretteren.)

KÆRE LÆSER! Har du nogensinde hørt, hvorledes Frelseren før sin Korsfæstelse vandrede omkring og under Haandspaaløggelse velsignede og helbredte alle, som søgte Ham? Har du nogensinde hørt, hvorledes alle, som vare syge og sørgmodige, droge bort fulde af Fryd? O, hvor det glæder mig at kunne fortælle, at Han den Dag i Dag er den selvsamme. Ja, lad mig i simple og alvorlige Ord samt i al Inderlighed og Kærlighed fortælle dig om Jesus. Lad mig bringe dig det glade Budskab: "Kristus er uomskiftelig den samme," og som Han for Aarhundreder siden vandrede her paa Jorden, saaledes er Han uforandret endnu tilstede hos os. Det Ord, hvilket aldrig kan dø, er sandt, nemlig, at "Jesus Kristus er i Gaar og i Dag, ja indtil evig Tid, den samme."

Hans hele Liv og ypperstepræstelige Gerning har Apostelen Peter saa skønt beskrevet i disse Ord: "Gud salvede Jesus af Nazareth med den Hellig. Aand og Kraft, hvilken drog omkring og gjorde vel og helbredte alle, som vare overvældede af Djævelen." Med aldrig svigtende Medfølelse vandrede Han omkring og lærte i Taalmod, prædikede uden Frygt og helbredte *al* Sygdom og *al* Skrøbelighed blandt Folket. Han er i Dag den samme, som da Han betraadte det hellige Land og med Livets Ord velsignede Guds forkomne, adspredte og fortrykte Faar. Og endnu vandrer Han stedse omkring paa den ganske Jord og trættes aldrig I sin Kærlighedsgerning. Han læger endnu de blødende, sønderknuste Hjerter; Han udløser endnu af Tyrannens Lænker, medens den lægende Kraft endnu flyder ud fra Ham Selv, den Livsens Kilde. Med udstrakte Hænder staar Han stedse rede til at hjælpe dig, naar du anraaber Ham; Han er rede til at bortjage al din Kummer. Usynlig, men, som Han Selv har sagt; "Med eder alle Dage," staar Han ved Siden af dit Smertensleje. Kærlige Slægtninge og Venner kunne bøje sig over dit Leje og vise dig Medfølelse, men endnu nærmere staar dog Jesus, din Frelser og Helbreder. Den Haand, som rensede den Spedalske;

den Haand, som bevirkede, at Døve hørte, Blinde saa, Halte sprang og Stumme talte; den samme Haand, som oprejste den Døde, er her tilstede. Kristus har ingenlunde forladt os. O, hvorfor tvivler du? Hvorfor søger du til andre; hvorfor søger du blandt Lægers Knive og Giftblandinger den Helbredelse, som Han ved Sin Død forskaffede dig, mig og den hele Menneskeslægt, i alle Lande og Zoner, nu og indtil evig Tid?

KRISTUS ER UFORANDERLIG DEN SAMME.

For seksten Aar siden sad jeg en Dag ved Middagstid i mit Studereværelse i Kongregationalisternes Præstebolig i Newton, en Forstad til den smukke By Sydney i Australien. Jeg var bedrøvet, thi jeg havde besøgt over tredive Syge og Døende i Menigheden og havde kastet Jord paa over fyrretyve Lig i Løbet af ganske faa Uger. O, hvor var Han henne, Han, som havde vandret omkring og helbredet alle sine syge og lidende Børn? Ingen Bøn om Helbredelse syntes at kunne naa Hans Øren, og dog var jeg forvisset om, at Hans Arm var ikke forkortet, endskønt den ikke nu udfriede fra Døden selv den, for hvem der var saa meget her i livet, baade overfor Gud og Mennesker, at leve for. Kraftige Mænd, Fædre, ypperlige Borgere, og endnu mere, sande og trofaste Kristne, rantes af en Slags Forraadnelsefeber, hvilken medførte først frygtelige Kvaler med Fantaseren og undertiden Krampe og tilsidst Døden. O, hvilke smertelige Tomheder efterlodes ikke i mangan Enkes eller forældreløst Barns Hjerte. Desuden var der de talrige Hjem, hvor Smaabørn, saa vel som de unge Drengene og Piger, den ene efter den anden rantes af Plagen og efter en haard Kamp med den afskyelige Sygdom maatte bukke under for Dødens kolde Haand.

Undertiden forekom det mig, som om jeg kunde høre Djævelens triumferende Spottelser lyde i mine Øren, naar jeg prædikede om den Kristnes Haab og

Trøst for dem, fra hvem det Kæreste paa Jorden var borttaget. Sygdom, Fader Satans og Moder Synds afskyelige Afkom, besmittede og ødelagde Guds Børns Legemer, hvilke ere den Hellig Aands Tempel, og tilsyneladende var der ingen Befrier.

Med Sorg for mit betrængte Folk sad jeg med nedbøjet Hoved, indtil bitre Taarer bragte Lindring til mit lidende Hjerte. Saa bad jeg om et eller andet Budskab, or o, hvor jeg længtes efter at høre blot et eneste Ord af Ham, den Sorgens Mand, som for længe siden havde grædt og sørget med de Betrængte.

Pludselig stode de af den Hellig Aand indgydte Ord i Apostlernes Gerninger 10:38 for mig i straalende Klarhed, aabenbarende mig Satan som Besmitteren og Kristus som Helbrederen. Taarerne aftørredes og Hjertet styrkedes; jeg saa Guds Maade at helfrede paa og Døren dertil stod vidt aaben, og jeg udbrød: "Gud hjælpe mig nu til herefter at prædike det Ord overalt og fortælle alle Døende, hvorledes det altid er Djævelen der besmitter, medens Jesus endnu befrier, thi Han er den selvasamme i Dag."

En heftig Ringen paa Dørklokken, en lydelig Banken paa Yderdøren, hurtige Fodtrin og to næsten aandeløse Sendebud viste sig i min Dør og sagde "O kom med os lige straks! Maria ligger for Døden. Kom og bed."

Besjælet af samme Følelse, som en Hyrde, der hører, at hans Faar sønderrives af den graadige Ulv, styrtede jeg ud af Huset, ilede uden Hovedbedækning ned at Gaden og traadte ind i den døende unge Piges Værelse. Der laa hun stønnende, og skar Tænder af Smerte under Kampen med Ødelæggeren, medens Fraaden, blandet med Blod, strømmede ud af hendes af Smerte fordrejede Mund.

Jeg betragtede hende i Tavshed, medens Harmen oplussede i mig. "O," tænkte jeg, "havde jeg blot et fra Himlen hærdet, skarpt Sværd, hvormed jeg kunde knuse denne frygtelige Fjende, der som en usynlig Slange stadig strammede sit Greb for den afgørende Sejer."

Paa en ganske vidunderlig Maade gik denne min Bøn i Opfyldelse. Jeg opdagede, at jeg allerede holdt det forønskede Sværd: min Haand og jeg har det endnu og vil aldrig nedlægge det.

I dyb Medfølelse for Moderens Sorg og Smerte spadserede den gode kristne Læge lydløst frem og

tilbage i Værelset, indtil han endelig standsede og tiltalte mig med disse Ord: "Hvor forunderlige ere ikke Herrens Veje, Hr. Pastor!" Straks blinkede Sværdet, det Aaandens Sværd, hvilket er Guds Ord, i mind Haand.

"Guds Vje!" udbrød jeg. "Hvorledes tør De, Dr. K—, kalde dette Guds Maade at føre sine Børn fra Jorden hjem til Himmerig? Nej, nej, Hr. Doktor, dette er Djævelens Værk, og det er paa høje Tid, at vi paakalde Ham, som kom for at afskaffe Djævelens Gerninger og bede Ham tilintetgøre den dødelige onde Fjende og frelse Barnet! Kan De bede, Hr. Doktor? Kan De bede Troens Bøn, som frelser den Syge ud af Dødens Haand?"

En pludselig Forandring foregik hos min Ven, Lægen. Han følte sig fornæmet af mine Ord og udbrød, idet han forlod Værelset: "De er altfor ophidset, Hr. Pastor! Man gør bedst i at bøje sig under Guds Vilje."

"Ophidset!" Dette Ord formaar kun syagt at udtrykke mine Følelser. Nej, jeg var næsten ude af mig selv af guddommelig Harme og Had til denne afskyelig Ødelægger, denne Sygdom som var of Satan. Den kan ikke være fra Gud, tænkte jeg, thi fra Ham kan saadan Grusomhed aldri udgaa og jeg vil aldrig sige: "Din Vilje ske, Herre! til Satans Gerninger, hvilke Guds egen Søn kom for at afskaffe; " og visselig var dette Satans Værk.

O, hvor brændte ikke disse Herrens Ord I mit Hjerte: "Jesus af Nazareth. . . .gik omkring og helbredte alle, som vare overvældede af Djævelen; thi Gud var med Ham."

Og var Gud ikke med mig ogsaa? Var Jesus ikke med mig ogsaa; og ere ikke alle Hans Forjættelser sande? Jeg havde en Forvisning om, at dette var Tilfældet og henvendt til Moderen spurgte jeg: "Hvorfor har De sendt Bud efter mig?" Hun svarede: "Bed, o bed for hende, at Herren maa oprejse hende!"

Vi bad. Hvori bestod min Bøn? Maaske kan jeg ikke nu genkalde de selvsamme Ord, men selve Ordene ere kun af ringe Betydning. Troens Bøn kan bedes i Tavshed. Den kan bestaa af ikkun et tillidsfuldt Suk fra Hjertet op til den forbarmende Gud. I et saadant Øjeblik bruger man kun faa Ord, men det kommer an paa med hvad Tro, de udtales, thi Gud ransager Hjerter. Dog erindrer jeg den Dag i

Dag meget af den samme Bøn og med Guds Hjælp vil jeg forsøge at gentage den. Jeg bad:

“O Fader, hjælp mig; o, Hellig Aand, lær mig at bede! Antag dig vor Sag, o Jesus, vor Frelser, Helbreder og Ven; vor Talsmand hos Gud, vor Fader. O evige Fader, bønhør os og giv Helbredelse. Udfri dette dit blide Barn fra al Sygdom og fra Døden! Jeg stoler paa dit Ord. Bevis nu Sandheden of dine Forjættelser. Dit Ord er Sandhed: Jeg er Herren, som helbreder dig. Helbred hende saa nu! Dit Ord er Sandhed: Thi jeg, Herren, har ikke forandret mig. Uforanderlige Gud, o, bevis nu, at du er den, som helbreder! Dit Ord er Sandhed: Disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de lægge Hænder paa de Syge og de skulle helbredes (Mark 16:18). Jeg tror derpaa og i Jesu Navn lægger jeg hænder paa hende og gør fordring paa dine Forjættelsers Fuldbyrdelse. Dit Ord er Sandhed: Troens Bøn skal frelse den Syge. I Tro til dig alene beder jeg: O, for Jesu Skyld, udfri hende nu, Amen.”

Og se, Pigen laa stille hen og faldt i en saa dyb og tryk Slummer, at Moderen med sagte Stemme spurgte: “Er hun død?”

“Nej, “ svarede jeg, med endnu svagere Stemme. “Maria vil leve. Feberer har forladt hende og hun sover saa sødt som et lille Barn.”

Idet jeg strøg hendes lange mørke Haar fra den blide Pande og hørte hendes Hjertes regelmæssige Banken samt følte Pulsen og den svale, fugtige Haand, følte jeg mig forvisset om, at Gud havde bønhørt os. Atter, som for mange Tider siden i Apostelen Peters Hus, kunde vi sige: “Han rørte ved hendes Haand og Feberer forlod hende.”

Idet jeg henvendte mig til Sygeplejersken, sagde jeg, “Vil De være saa venlig straks at hente mig en en Kop Kakao samt et Par Skiver Smørrebrød?”

Vi sade stille og tavse ved Siden of den sovende Pige, til Sygeplejersken kom tilbage, saa bøjede jeg mig ned over hende og idet jeg snappede med Fingrene, raabte, jeg: “Maria!” Hun vaagnede straks og spurgte smilende: “Men hvornaar er De kommen, Hr Pastor? Jeg har sovet saa længe.” Derpaa udstrakte hun Armene for at gengælde Moderens Favntag og vedblev: “Moder, jeg er saa rask.” Og tillige sulten,” tilføjede jeg, idet jeg hældte lidt Kakao ud i Underkoppen og rakte hende det efter at have

ladet det afkøle lidt.

“Ja, jeg er ogsaa sulten,” svarede hun smilende, og saa spiste og drak hun, indtil det hele var fortæret. Faa Minutter senere faldt hun atter i Søvn og aandede sagte og let. Med Tak til Gud forlode vi i Stilhed hendes Leje og traadte ind i Værelset ved Siden af, hvor en Broder og en Søster ogsaa laa syge of den samme Feber. Ogsaa for disse to bad vi og de bleve helbredte. Næste Dag vare de alle tre raske og en Uges Tid efter bragte de mig et kort Brev samt en lille Gave, bestaaende of et Par Guld—Manchetknapper, hvilke jeg brugte i flere Aar.

Da jeg forlod det Hjem, hvor Jesus havde vist sig at være den sande Helbreder, knude jeg ikke andet end ligesom føle Genklngen of den Sejerssang, som nu uden Tvivl lød i Himlen, og dog var jeg samtidig ikke lidet forbavset over min egen besynderlige Handlemaade, men endnu mere over min Opdagelse, at

HAN ER DEN SELVASAMME I DAG.

Det var herved, at jeg kom til at prædike Evangeliet om Helbredelse ved Troen paa Jesus. Samme Dag kastede jeg Jord paa tre, som vare døde to Dage i Forvejen, men det glæder mig at kunne tilføje, at i de næste tolv Aar af min Præstegering der i Australien, havde jeg kun fem Begravelser, endskønt jeg betjente flere Tusinder. Men jeg kunde ikke straks drage Nytte af den Lektie, jeg selv havde lært den Dag, og det var først seks Aar efter, at jeg tilfulde begyndte at prædike Helbredelse som en Del of Vorherres Jesu Kristi Evangelium, endskønt jeg i Aaret 1872 blev indsat som Forkynder deraf. I Løbet af de følgende Aar har jeg gaaet i Forbøn for og lagt Hænder paa mange Hundrede Tusinder Syge, af hvilke store Sakarer have fundne Helbredelse. Disse Mennesker have vidnet i Tusindvis og deres Vidnesbyrd ere blevne udsente til mange lande.

Vi have forladt Venner og vort Hjem i Australien for at bringe Helbredelsesblade fra Livets Træ til enhver Skabning i hver eneste Nation, vi kunne naa. Vi have aldri, verken i nogen By eller i noget Land, forkyndt dette Evangelium, hvor ikke ogsaa Gud har stadfæstet ordet med medfølgende Tegn, endskønt

det endnu, som for nitten Aarhundreder siden, kan siges om enkelte Steder: "Og Han gjorde ikke der mange kraftige Gerninger, formedelst deres Vantro."

Vi bringe dette Budskab til denne By og til dig, kære Læser, og vi ville med Glæde bringe det til alle, som ville modtage det: Saliggørelse og Helbredelse koste intet, thi Guds Gaver sælges aldrig.

Hvi betænker du dig længe?
Kom og køb foruden Penge.

Den Kristne Katolske Kirkes Hovedkvarter er i Zion City, Illinois, U. S. A. hvor Underretning om Zions Gerning kan erholdes.

Kirkedøren staar aaben for alle. Det er det samme gamle Evangelium og intet nyt, som prædikes. Det er Jesu Evangelium til Forløsning for Aand, Sjæl og Legeme; det bringer Frelse fra Synd, Helbredelse af Sygdom og Renselse fra enhver Art af baade kødelig og aandelig Besmittelse.

Indprent disse Ord dybt i dit Hjerte:

"Han er den selvsamme i Dag."

Og hvis du fuldtud stoler paa ham, først for Saliggørelse og dernæst for Helbredelse, saa vil du gaa fremad paa Kongevejen til Helligdommen, idet du paa Vejen gennem Jorderig til Himlen med bedre Forstaaelse kan synge de bekendte Ord:

"Du, o Krist, er alt jeg ønsker,
Thi i dig, jeg alt kan finde,
Rejs den Faldne, styrk den Svage.
Læg den Syge, led den Blinde."